

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemán velja: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.

V administraciji prejemán velja: Za celo leto 12 gl., za pol leta 6 gl., za četrt leta 3 gl., za en mesec 1 gl. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnimo prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petičvrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 177.

V Ljubljani, v petek 3. avgusta 1888.

Letnik XVI.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEK“

edini katol.-konservativni slovenski dnevnik s prilogo „Domoljub“ vred

velja za Ljubljano pri opravništvu ali v „Katol. Bukvarni“ prejemán:

Za celo leto predplačan	12 gl.
„ pol leta	6 „
„ četrt leta	3 „
„ jeden mesec	1 „

Za pošiljanje na dom se računí 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejemán za vse avstrijske dežele pa velja:

Za celo leto predplačan	15 gl. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko vsak dan, a list se dóbi še-le z duem naročbe.

Vredništvo in opravništvo „Slovenca“.

Družbe sv. Cirila in Metoda

redna III. velika skupščina v Ptuj

dné 29. julija 1888.

(Dalje.)

5. Izvršujoč prejšnji vodstveni sklep, podal se je družbeni prvomestnik z več rodoljubi dné 23. avgusta 1887 po mnsgr. Einšpielerjevi slavnosti k milostnemu gosp. knezu-vladiki dr. Jos. Kahn-u, pojasnil razmere slovenskih šol ter priporočal družbo v blagohotno pospeševanje. Da ima tudi ta korak svoje dobre posledice, pričajo nam deloma i podružnice, ki so niknile na koroških tleh. — Isti korak bo de v kratkem storil i k Nj. ekscelenci mil. knezoškofu Jakobu Maksimilijanu, v čegar vladikovini zborujemo danes.

6. Ako posežem v zapisnike prej naštetih sej, imenovati mi je tu zadeva, ki je principijelne važnosti. — Ko se je po naši državni polovici

začelo znano šolsko gibanje, tudi naša družba, ki se naj z: poteguje za slovensko šolstvo v domovinskem zmyslu, ni mogla molčati, kajti slovenski svet je v višjih in nižjih slojih radovedno pričakoval, kako stališče bo zavzela družba sv. Cirila in Metoda. — Vodstvu se pač ni bilo težko odločiti; na jedno stran je imelo pred očmi družbena pravila, kažoča naravnostno pot, na drugo pa položaj in potrebo slovenskega šolstva, ki skoro nikjer ni oprto na zdravi pedagogiški temelj. V tej zavesti je sklenilo v XVII. seji 7. marca 1888 poslati peticijo visoki državni zbornici za versko-narodno šolo z materinščino kot učnim jezikom po vseh javnih ljudskih šolah, koder bivajo Slovenci. Ob jednom se je prosilo, naj bi visoka naučna uprava vendar že izvela one resolucije, ki jih je preslavna državna zbornica že opetovano vsprejela v prid slovenščine po naših šolah.

S posebno okrožnico dd. 8. marca šte. 385 priporočalo je vodstvo i slavnim načelništvom, naj bi se z identično peticijo zglasila pri visoki zbornici na Dunaji. In res se je vodstvu kmalu pridružila večina slavnih načelništev. S pismom dd. 21. marca in 16. aprila 1888, pojasnovalnim slovensko šolstvo, je vodstvena uprava poslala vse peticije p. n. g. dr. Jos. Poklukarju, kot načelniku kluba slovenskih državnih poslancev, ki jih je pravilno izročil visoki zbornici v 207. in 212. seji. Nekatere podružnice pa so iz lastne inicijative poslale prošnjo neposredno na Dunaj.

7. Prošenj za podporo bodisi v novcih, knjigah ali drugih učilih dospelo je v zadnji upravni dóbi mnogo. Večinoma jim je vodstvo vstreglo, a osobito se je oziralo v dovoljevanji podpor na kraje, ki leže ob meji slovenski in kjer preti največje raznarodovanje. Tako je v 26 slučajih priteklo na pomoč, ko se je pričalo, da je prošnja utemeljena in opravičena. — Pri tem moramo z zadovoljstvom beležiti ustanovitev podružničnih knjižnic na Koroškem, v katerih si bodo lahko družbeniki,

(učitelji in učenci) izposojevali primernih knjig. Vodstvena hvala v tem oziru vsem rodoljubom, ki so pripomogli, da se je ta misel oživotvorila! — Važen korak je družba storila s tem, da je vodstvo v XIX. seji dné 27. junija sklenilo z bodočim šolskim letom pričeti s I. razredom osnovne šole v Trstu. Po vseh obravnavah s tržaškima podružnicama se je pričalo, da je to v sedanjih razmerah do zaželenega smotra najkrajša pot — akopram morda najdražja.

8. Posebno pozornost je vodstvo obračalo na dobavo denarnih pomočkov, kar je — kakor povsod — pri naši družbi „z in o“ za uspešno delovanje. Že lani se je bilo zglasilo pri vseh denarnih zavodih slovenskih, naj se ob sklepanji vsakoletnih računov blagohotno spominjajo s kakim darom tudi te šolske družbe. In res so nekatera ravnateljstva poslala lep dar, mej njimi nam je posebno imenovati družbeno pokroviteljico slavno Mariborsko posojilnico. — Častitim skupščinarjem so še v spominu slavnostni dnevi, ko so naši mili bratje Česki obiskali slovensko zemljo; vsak pozdrav, kateri so jim skazovala slovenska srca, so takorekoč odzdravili z zlato roko. Dné 14. avgusta 1887 so po blagih damah Neureuter-jevi in Preissovi nabranih 155 gl. izročili v Trstu naše podružnice načelništvu. Istotako je slavni „česko-slovenski spolek“, ki se je uprav vsled tega pohoda osnoval, po g. Jan Lego-tu družbo razveselil z lepim darom. Bog blagoslovi drage brate! Slava jim! — (Slava! Slava!) S posebno okrožnico dd. 19. novembra 1887 zglasili smo se i pri č. poverjenikih slavne Mohorjeve družbe, in tudi oni so nas razveselili z lepimi darovi, ki so jih položili na domovinski oltar. — Dobro osnovane veselice s primernim vedrilom, donesle so družbeni blagajni znatne vsote. Imenujemo le nekatere podružnice: Ljubljanske, Šentpetersko na Notranjskem, Tržaške, Žalsko, Koroške i. t. d. Pevsko društvo „Slavec“, veselice štajarskih dijakov. Izmej ustanovnikov daroval je dr. Žizek v Gradci 50 gl. Večje vsote profesorji dr. Primožič, dr. Celestin

LISTEK.

Lov je pustil.

(Povest, zapisal y.)

(Dalje.)

Še tisti večer pa je popraševal knez, kdo je Martin, s čim se peča, i. t. d. Posebno smilil se je kneginji, ko je slišala, da mu je ravnokar mati umrla, da je sedaj čisto sam na svetu, brez roditeljev, brez sorodnikov. „Mu bodem pa jaz mater nadomestovala,“ rekla je visoka gospa.

Drugi dan pokličejo Martina v grad.

„Ti si bil prej na žagi za hlapca, ne? In zdaj si brez službe? Kaj bi ne hotel zopet v enako službo stopiti?“ nagovori ga knez.

„Zelo rad, svetli knez! Ali prejšnji gospodar dobil si je že pomočnika, za kje drugod pa še nisem nič zvedel.“

„V štirinajstih dnéh zapusti prejšnji najemnik mojo žago. Ako ti dopade, prepustim jo tebi zelo ugodno. Ta si je prihranil toliko denarja, da upa na stare dni brez težavnega dela se preživiti, tebi bom pa še bolj najemščino znižal, da ti nekoliko poplačam večerajšjo dobroto,“ nadaljuje knez.

„To bi bil na mojem mestu vsak storil; storil sem jaz le svojo dolžnost. Ako mi pa svetli knez prepustite žago, zelo Vam bom hvaležen. Opravljal bom vestno svoje delo in natanko plačeval najemščino.“

„Prav! Le malo počakaj in jaz ti pismo vse izročim.“

Knez se vsede k pisalni mizi. Navzoča je bila tudi kneginja. K Martinu pristopi in se mu še posebej zahvali, da se je za-njo izpostavil veliki nevarnosti.

Mladenič ni vedel, kaj bi odgovoril. Ves zmeden je bil, le klobuk je neprenehoma vrtil v rokah. Kneginja je to opazila in naglo pogovor zasukala.

„Sam pa ne bodeš mogel vsega opravljati, kedo bo vodil gospodinjstvo? Oženiti se boš moral.“

Martin je postal še bolj zmešan, rudečica ga oblije po obrazu.

„Ali imaš že katero izbrano? . . . O nič se ne boj! Ako bi te ne hotela, pomagala ti bodem jaz, tvoja dolžnica sem. Če si se ti za nas skoraj v smrtno nevarnost podal, ti tudi jaz prav rada pomagam iz kake zadrege.“

Te besede so prihodnjega žagarja nekoliko osrčile. „Milostljiva, na ženitev pač še nisem mislil!

Kaj bi jaz revež ponudil svoji nevesti? Ker mi pa svetli knez ponujajo žago, izprevidim, da sam vsega opraviti ne bom mogel. Ko bi že katero vzel, gotovo bi najprej Simončevo Marjeto poprašal, če me hoče.“

In razvezal se je jezik našemu Martinu, ko je pripovedoval, kako je stregla njegovi materi, kako je posebno zadnji teden pri bolnici prečula cele noči, kako si je večkrat sama pritrkala, da je ranjci pomagala, da je zadnji čas celo stara Simonka oslabela, da bode Marjeta kmalo sirota brez sorodnikov, kakor on, i. t. d.

Smehljaje ga je poslušala kneginja. Martin bi bil še dalje govoril, pa knez je vstal in podal mu polo papirja.

„Tu imaš pismo! Žago sem ti dal za dvajset let po zelo nizki ceni v najem. Opomba je zraven, da tudi po moji smrti naj se tebi ali tvojim naslednikom pusti za isto ceno, ako ne bode zoper to kakega važnega vzroka. V štirinajstih dnéh že lahko prevzameš, ako pa sedanji najemnik prej pusti, lahko takoj nastopiš njegovo mesto.“

Kam jo je naš Martin iz grada krenil, gotovo boš uganil č. bralec. Naravnost k stari Šimonki in njeni hčeri. Mati je dremala pri peči, Marjeta pa je pridno šivala pri svojem stroju. (Dalje prih.)

in J. Ciperle iz slovenskega kluba dunajskega. S poučnimi knjigami so priskočili vodstveni udje M. Močnik, katehet A. Kržič, in knjigovez Anton Bonač, katere spise je vodstvo razdelilo mej šolsko mladino. (Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 3. avgusta.

Notranje dežele.

Nemški veleposlanik, princ Reuss, je naznanil dunajskemu dvoru *obisk nemškega cesarja* za konec septembra. Vladni krogi so prepričani, da avstrijski cesar ne bo potoval v Rim onako cesarju Viljemu, ker bi s tem žalil sv. Očeta.

Ruski veleposlanik na dunajskem dvoru, knez Lobanov, je dobil od svoje vlade dovoljenje, da sme odpotovati na dvamesečen odpust v neke pirinejske toplice. To dokazuje, da Rusija ne bo pričela z Avstrijo važnejših obravnjav tekem prihodnjih dveh mesecev.

Z raznih strani se trdi, da bo moral *naučni minister Gautsch* že koj v pričetku jesenskega državnozbornskega zasedanja odločno pokazati svojo barvo, ako bo sploh tedaj — še minister. Knez Alojzij Liechtenstein se je pri zadnjem shodu konservativnih državnih poslancev na Dunaji izjavil, da nobena sila ne bo v jeseni več preprečila prvega čitanja njegovega šolskega predloga. Tukaj bo imel pl. Gautsch priložnost ovreči trditev celó „Pester Lloyd“, ki piše: „Znana je basen o netopirju. Enkrat je hotel biti ptič, potem zopet miš, konečno pa ga niso marali niti ptiči, niti miši. Ravno tako se godi sedaj pl. Gautschu“. Na Dunaji je razširjena vest, da se vrše obravnave mej vlado in šlezijem deželnim predsednikom grofom Merweldtom zaradi naučnominiisterskega portfelja.

Gališka enketa zaradi propinacijskega odkupa je predčerašnjim končala svoje delo. Predlog „länderbanke“, da bi se slednji dali v najem propinacijski dohodki do leta 1910, ta pa bi takoj v gotovini izplačala propinacijske opravičence, se je zavrgel. Sklenilo se je, da se bo dvajsetkratna odškodnina po povprečnem iznesku od l. 1875. do 1887. poravnala s 4% deželnimi obligacijami v nominalni vrednosti. Obligacije in kuponi naj bodo kolektivno prosti.

Vnanje države.

Papež Leon XIII. pripravlja okrožnico iztočnim škofom.

Obravnave mej *Vatikanom* in *Rusijo* se bodo začasno pretrgale, ker bo na štirinajst dni odpotoval v Švico ruski državni svetnik Isnalski. Potem pa se bo zopet povrnil naravnost v Rim ter nadaljeval pogajanja z Vatikanom.

Iz *srbske* prestolnice se javlja: Vojvoda Vazilije Vidović, ki je na berolinskem shodu zastopal bosanske vstajnike, je umrl predčerašnjim — zastrupljen.

Mej *Bolgarijo* in *Grško* je nastal oster razpor zaradi znanih belovskih roparjev. Grški konzul v Tatar-Bazardžiku, Iliopoulos, začel se je zaradi oproščenja vjetnikov pogajati z roparji. To pa je napotilo „Svobodo“, da je očitala Iliopoulosu nekako tajno zvezo z banditi. Grški generalni konzul v Sofiji mu je ukazal zaradi tega, naj obravnave z roparji pretrga, ob enem pa se je zaradi „Svobode“ pritožil pri bolgarski vladi. Stambulov se je pri generalnem konzulu osebno opravičil, isto tako tudi vrednik „Svobodi“. S tem je bila zadeva končana, Iliopoulos pa je zopet pričel pogajanja z roparji.

Nemški cesar je okrajšal svoje bivanje v Kodanju, koje so mu zagrenili nekóji „šovinisti“, ki so pri njegovem izstopu na danska tla hoteli s sikanjem zadušiti pozdravne klice prebivalstva. „Hamburger Correspondent“ trdi, da je to sklenil Viljem že v Stockholmu zaradi dveh danskih listov, ki sta neprijazno pisala o njegovem prihodu. Istina je, da se nemški cesar ni povrnil tako hitro s svojega potovanja zaradi tega, ker je porodila cesarica, ker bi drugače ne bil obiskal na svojem povratku kneza Bismarcka v Friedrichsruehe. Zadnja okoliščina tudi dokazuje političko važnost petrograjskega sestanka.

V *Koburško-orleanskem družinskem svetu* je navstal gledé princa Ferdinanda razpor. Princesinja Klementina zahteva, naj ostane njen sin v Bolgariji, vojvoda Montpensier pa je, kakor smo včeraj poročali, nasprotnega mnenja, to tem bolj, ker je slučajni naslednik Ferdinandov, princ Valdemar, v sorodu s Koburžani in ima slednjega soproga velik vpliv pri ruskem carju.

Francoski delavci so se deloma zopet povrnil k delu. — „Justice“ je izvedela iz zanesljivega vira, da zbira Italija svojo mornarico pri Maddaleni, ker ima tajne nakane gledé Tripolisa. Drugi listi pa oporekajo temu, češ, Italija ima s svojo afriško politiko prebitke izkušnje že v Masavi.

Panamskega prekopa delničarji so imeli predčerašnjim svoj glavni zbor v Parizu. Pri tem je mej gromovitim odobravanjem naznanil Lesseps, da se bo ta prekop izročil prometu leta 1890.

Belgijski „Journal de Bruxelles“ pravi, da je prišel kardinal Schiaffino v Belgijo le zaradi slabega zdravja, ne pa zaradi rimskega vprašanja. Papež bo zapustil Rim le tedaj, ako ga bo prisilila kruta

sila, v tem slučaju pa bi postalo vatikansko vprašanje svetovna zadeva. Za „novo“ Italijo, méni zgorajšnji poluurađnik, je le ena rešitev: da se sporazumi s sv. Stalom.

Italijanski vladni listi naglašajo, da v *masavski* zadevi nima točka 34. berolinske pogodbe nobene veljave, ker je Italija zasedla Masavo 14 dni prej, predno se je sklenila napominana pogodba.

Angleška zgornja zbornica je potrdila v drugem čitanju brez glasovanja postavo o krajni upravi.

V *Rumuniji* je začel izhajati nov list „Tzara“ (dežela), kojemu smoter je odstranjenje nemške dinastije na korist narodni kraljevski hiši. Glavni vrednik bo A. Beldiman, član ene najstarejše in najodličnejše velikobojske družine v Moldavi.

Iz Durbana se poroča: Zaveznik *zulu-zamorškega* kralja Dinizuluja, načelnik Tomkeli, podvrgel se je Angležem ter obljubil, da bo izročil vse podložnike, ki so pred nekójim časom napadli in oropali evropske trgovce.

O *perzijski* vstaji se podrobneje poroča: Vstaja je izbruhnila v provinciji Asterabadu, kjer živi nomadski turkomenski rod takozvanih Jomudov. Slednji so divjali od ene vasi do druge požigajoč in moreč, ne da bi jih bili vstavili šahovi vojaki, ter so došli pred mesto Asterabad. Ako šah ne bo mogel zadušiti nemirov, mogoče je, da bo Rusija primorana napraviti red v sosedni jej deželi.

V *mehiški republiki* je bil za daljna tri leta voljen predsednikom zopet Porfizio Diaz.

Izvirni dopisi.

Iz *Celovca*, 1. avgusta. Prihodnja deželnozbornska volitev za volilni okraj Velikovec na mesto umrlega deželnozbornskega poslanca g. msgr. Andr. Einspieler-ja daje našim nasprotnikom in nemško-liberalnim listom veliko opravila. Različna ugibanja bila so že na dnevnem redu in razna imena, kakor: dr. Nemeč, Matej Šervicelj, dr. Hrašovec, pl. Kleinmayr itd., imenovali so naši nasprotniki kot kandidate národne stranke; ume se ob sebi, da zmerom le na svojo lastno pest. — To je bil le hrup, s katerim se je hotelo motiti in begati naše slovenske volilce. Da pa našim gospodom nasprotnikom olajšamo breme in jim ne belimo še nadalje njihovih že itak sivih las, imenovati hočemo pravo ime slovenskega kandidata za gorenji okraj. Isti je gosp. Gregor Einspieler, župnik v Podkloštru in izdatelj „Mira“. Njegovo ime, kakor tudi njegova dosedanja delavnost nam jasno pričata, da dobijo Slovenci na Koroškem v njegovi osobi pravega in navdušenega zastopnika in zagovornika svojih pravic in teženj.

Kakor se nam iz prav zanesljivega vira poroča, hoče tudi koroški „Bauernbund“ postaviti svojega kandidata, namreč društvenega tajnika g. Kirschnerja. Razni, osobito pa zadnji javni nastopi gori omenjenega društva, ki so bili v prvi vrsti naperjeni zoper cerkev in duhovnike, kakor nič manj tudi zoper Slovence same, dajo nam umeti, kakega poslanca hoče Slovincem vrniti nemški koroški „Bauernbund“. Psovke, ki so padale na nas in našo narodnost osobito pri zadnjem zborovanju v Št. Vidu, gotovo so še vsem v najboljšem spominu, zaradi tega svarimo odločno pred vsakim kandidatom, ki bi se skušal Slovincem od te strani vsiljevati. — Neverjetno glasi se pa tudi poročilo, ki nam je došlo pretekle dni od zanesljive strani, da se nekateri krogi živo zanimajo za kandidaturu nekega iz Prusije prej na Solnograško, po smrti grofinje Egger pa na Koroško priseljenega Veliko-nemca, imenom barona Helldorfa, ki je tudi še protestantskega veroizpovedanja; — priporočajo ga kot vladnega kandidata. Mi skoro ne moremo verjeti, da bi imeli dotičniki v to kako višje pooblastilo; čulo pa se je že dolgo prej, da se naša deželna vlada sama zeló zanima za velikovško volitev. Imena dotičnih gospodov so nam znana in mi jih bodemo ob priliki imenovali, ako se nam boče potrebno zdelo. Volitev, v kateri nastopijo mogočni gospodje kot strašilo nasproti našim že itak bojazljivim in zbeganim slovenskim volilcem na Koroškem, bi gotovo ne bila svobodna.

Kako pa je prišel baron Helldorf v našo sredo, in kako se obnaša nasproti slovenskim kmetom, bodi v naslednjem povedano: Dva sina, kot glavna dediča grofinje Nothburge Egger, posedovala sta po slednji fužine na Bistrici v Rožni dolini in na Rudi ter več drugih graščin; sokurator teh dedičev pa je njihov oče, baron Helldorf. Razmere mej to gospódo in kmetovalci ter posestniki so jako neugodne, ker so slednji popolnoma odvisni od milosti graščine in njenih oskrbnikov, kajti ta gospóda jim lahko ali dovoli ali pa popolnoma odreče potrebnega lesa in stelje ter drugih potrebosti za gospodarstvo. — Za njegovo kandidaturu tudi strastno deluje

njegov oskrbnik, znani Allitsch, rodóm Slovenec iz Idrije, ki je ob svojem času celó provzročil, da je moral iti odgovorni vrednik „Mira“ za nekaj tednov v zapor.

Zaradi tega priporočamo našim volilcem, da se postavijo odločno v bran ter oddajo svoje glasove jedino le za slovenskega poslanca č. gosp. Gregorja Einspielerja. — Nepostavnosti pa, ako bi se pri tej volitvi kake godile, naj se nam blagovoljno brez obotavljanja takoj naznanijo, da jih objavimo našem slovenskemu svetu in ako treba vložimo tudi pritožbo na merodajnem mestu.

Katoliški Slovenci, bodite složni ter neizprosni, in zmaga boče naša!

Iz *Tridenta*, 27. julija. (Prato - va palača; šolski sklep; vreme.) Blizu knezoškofove palače v Tridentu videlo se je nekaj razvalin in osmojenega zidu, ki so kazale, da je bilo tukaj nekđaj poslopje. Malokdo vedel bi ti bil povedati, da je bila tukaj tovarna za sladkor, katero je vpepelil ogenj že l. 1845. V starih listinah pa se bere, da je bila tukaj ena najlepših palač tridentinskih za časa cerkvenega zbora tridentinskega in je bila lastnina imenitne rodovine Pratove. V prvi dóbi cerkvenega zbora (od 13. decembra 1545 do 12. marca 1547) stanoval je v tej palači papežev poslanec (legat) kardinal Janez Marija del Monte, škof palestrinski, pozneje papež Julij III. V palači Pratovi bilo je v veliki sobani več tajnih zbirališč škofov. Tu so se posvetovali in imeli tako zvane „kongregacije“. V poznejšem času nastala je iz palače tovarna, katero je uničil ogenj, in nad zadnjimi ostanki zmaščeval se je popolnoma časov zob pretečene dni, ko so razrušili in podrli do tal zidovje; in na mestu, kjer je nekđaj stala palača Pratova — zida se zdaj poštno poslopje, katero je bilo jako potrebno.

V sredo, dné 18. julija, bil je tukaj sklep srednjih in ljudskih šol. V četrtek, dné 19. julija, bila je slovesna delitev šolskih daril v semeniški cerkvi, o kateri šegi sem že lansko leto v „Slovincu“ sporočal. Ustni zrelostni izpiti se vrše na nemški gimnaziji včeraj in danes, na italijanski pa se bodo vršili prihodnji teden.

Vreme je deževno; že skoraj mesec dni dežuje s kratkimi prenehljaji. Letina je jako lepo kazala, zlasti trta; ali vsled obilnega dežja jele so odpadati jagode. Danes pa je jako lepo in nadejamo se lepih dni, ki bodo pa tudi gotovo vroči, kar ni čudo za Trident. *)

Iz *Jesenic*, 31. julija. Nenavadno vesel dan je bil 24. julij t. l. za Jesenice, ki so bile v praznični opravi za dostojen sprejem prečastitega in milostljivega knezoškofa, ki so med potjo iz Dolgega na Koroško Belo okrog 6. ure popoldne blagovolili tukaj blagosloviti novo šolsko zastavo od svilnatoga belega damasta, s podobama angelja váruha in sv. Alojzija, in rudečim svilnatim trakom, ta katerim je napis: „V proslavo 40letnice vlade presvetlega cesarja Franca Jožefa I.“ in letnici: 1848 in 1888.

Vse to je napravila gospa Ana Hofbauerjeva v Ljubljani za ne previsoko ceno prav krasno in elegantno, da je vsem všeč.

Pri slovesnem opravilu, h kateremu se je zbralo prav mnogo domačega ljudstva in tudi veliko gospóde — zlasti tuje, katere je letos v obilnem številu tukaj, so mil. pastir tudi nekoliko besedi izpregovorili ter posebno šolski mladini iskreno priporočili, naj angelja váruha spoštuje in sluša njegovo opominjevanje, in naj si po moči prizadeva posnemati vzgled sv. Alojzija. Tudi stariši so slišali prelepe opomine, kako naj bi pri tem svoje otroke skrbno podpirali. Nepozabljive ostanejo izrečene besede vsem navzočim. Blagor posebno mladini; ako boče te nauke dejanjsko spolnovala, potem bodo iz nje vzrastli dobri kristijani in tudi zvesti državljani, česar jih boče vedno opominjevala nova zastava.

Po prav kratkem oddihljaji so se mil. vladika okrog 8. ure na Koroško Belo odpeljali.

Iz *Srednje Vasi*, 30. julija. Bilo je v soboto, dné 28. julija. Gromovito so odmevali strelji topov med visokimi gorami in mogočno je donel glas zvonov po bohinjki dolini; na visocih mlajih in na hišah pa so vihrale krasne trobojnice. Vse to nam je oznanjevalo prihod mil. kneza in škofa. Ljudstvo se je z vsem dobro pripravilo za sprejem visokega gosta. A vreme obrnilo nam je ravno v tem času zeló osorno lice. Zjutraj je sijalo solnce tako milo

*) Po naključji zakasnjeno; oprostite. Hvala!

in prijazno, da je bilo pričakovati najlepšega dneva; popoldne pa so začeli temni oblaki pokrivati nebo in bati se je bilo nevihte. Ko so mil. knezoškof s svoje asistencije šli v spremstvu peš s Kropivnika, usul se je dež. Težavna je bila taka pot. Vendar se je zbralo mnogo občinstva pred ozaljšanimi hišami in pričakovalo v naliču milostnega vladika. Vasi Jereka, Češnjica in Srednja Vas so se še posebno odlikovale z mnogimi sicer priprostimi, a vendar okusnimi slavoloki.

K nam v Srednjo Vas so prišli vladika okoli 5. ure. Konec vasi pri slavoloku pričakovalo je mnogo občinstva in šolska mladina z zastavo mil. kneza. Ko so naš g. župnik nekaj oseb predstavili, stopi pred kneza mala deklica in jim podari mal šopek s kratkim nagovorom.

Zatem se je spreved začel pomikati proti cerkvi. Po končanih molitvah spremili smo ravno tako vi-sokega gosta v župnijski dvorec.

Zvečer ob 8. uri pa so pevci iz Bistrice, kateri so si že ob času Čehov na Bledu stekli priznanje, pod vodstvom nadučitelja g. Bernarda mil. vladiki priredili podoknico. Zapeli so šest divnih pesmi, med katerimi sta se posebno odlikovali „Danici“ in „Domovina“ (Ipavec). Lepo so se razlegali močni glasovi. Pevci so pokazali pri vseh pesmih, da so zelo izurjeni in da umejo s sočutjem peti. Sami milostljivi knezoškof so stopili med nje in govorili nekaj besedi z voditeljem. Med petjem je bila bengalična razsvetljava farovža in cerkve. Ker stoji slednja na hribcu in je bila tema, je razsvetljava tolikanj lepše odsevala v dolino. Med posamnimi točkami spuščali so se raketi.

Drugi dan je bilo birmovanje. Vršilo se je isto po navadnem obredu. Po sv. maši stopili so mil. vladika na leco. Kmalu so si s svojo jedrnato besedo in glatkim govorom pridobili največjo udanost in spoštovanje podložnikov.

Ob 3. uri popoldne so nas milostljivi knez zapustili. Peljali so se čez Studor, Staro Fužino, preko bohinjaškega jezera na Bistrico in od tod v Lesce.

Proslavljanje cesarske štiridesetletnice v Mengšu dne 29. julija 1888.

Po priobčenem programu se je vršila zadnja nedeljo v Mengšu slavnost v spomin 40letnega vladanja Nj. veličanstva cesarja prav veličastno. V prirejenje te veselice sestavljeni odbor štirinajstih mož, kateri si je izvolil za predsednika č. g. kapelana Koblarja, je imel srečo, da je izid slavnosti prekosil njegove nade. Čuditi se je bilo že prej iskreni darežljivosti odličnih Mengšanov, ki so s posebnim veseljem zlagali znatno svoto za pogoščenje in obdarovanje šolskih otrok. Strmeli smo pa še bolj v soboto in nedeljo večer, ko smo videli, da se s skromnimi pomočki, katere imamo na kmetih, in to v Mengšu, dá kaj tako lepega napraviti. Čvrsta ploha je bila ravno ohladila zemljo v soboto, ko je nastopil mrak in dež je pojenjal. Strel topičev naznani, da se je začela pomikati skoz trg domača godba, ki broji 40 mož, in prične se razsvetljava. Zaostati noče niti visoki grad, niti nizka kočica v udanosti do presvetlega cesarja. Ko bi tudi ne bili goreli kresovi po holmih nad Mengšem, je bila razsvetljava že tako velikanska, da bi bili vsled njenega svita v temni noči sosedje daleč na okrog lahko videli, kje stoji Mengeš. Vesela in obilna množica se je valila za godbo skoz trg. Mnogo hiš je bilo okrašenih s transparenti in lampijoni. Vse je navdušeno razšlo se k počitku.

Napoči jutro nedelje. Dobro izvežbana godba zopet koraka skoz trg, trobáč, da je prišel radostni dan. Ob 10. uri vse ljudstvo vré v farno cerkev. Pred svetiščem je zbranih 300 šolarjev, katerim je slovesna sv. maša ob enem zahvalna za prejete nauke v minolem šolskem letu. Veliko opravilo imel je č. g. nadžupnik Zorec. Na koncu so zapeli zahvalno pesen. Mešani pevski cerkveni zbor je dobro prepeval in z bližnjega griča se je ob pozvanjanji razlegalo streljanje.

Nenavadna množica ljudij se zopet zbere poleg šolske mladine popoldne v cerkev k petim litanijam. Vsa ta množica se pa potem vlije iz cerkve proti velikemu trgu. V lepem redu gredó šolarji z zastavo in na čelu jim godba. Že od daleč naznanja slavnostni prostor 40 m. visoki mlaj, ki nosi pod svojo krono pozlačeno jabelko in cesarsko zastavo. Okrog njega pod hišami je 150 drugih mlajev, na sredi pod cesarsko lipo govorniški oder, na levi okusno

izdelane priprave za tombolo z dobitki v zlatu in srebru, in zdej oder za godbo in pevce. Vreme je zelo ugodno. Prepreženo je nebo z oblaki, da nas ne nadlegujejo prehudi solnčni žarki, pa tudi dež, katerega smo se bali, nam popolnoma prizanaša. Zdej smo še-le spoznali, koliko da nas je, ker je veliki trg tako napolnjen. Iz bližnjih in daljnih krajev došli gostje se veselo pozdravljajo. Kar je domačih, so, djal bi, vsi tukaj zbrani in tujece je skoraj ravno toliko. Med odlično domačo gospódo smo zapazili slavne goste, p. n. gg.: c. kr. okr. glavarja Friedricha, barona Lichtenberga s soprogo, barona Tauffererja, c. kr. notarja dr. Krsnika, c. kr. sodnika Stareta in Polca, dr. J. Stareta, dr. Samca, c. kr. poštarja Novaka, zastopnike sosednjih gasilnih in veteranskih društev ter obilno duhovščine in učiteljstva iz bližnjih fará.

Ko se je odgódla in odpela cesarska himna, stopi na govorniški oder č. gosp. kapelan Kobler. „Kakor trdno stojé tú nad nami skalnate kamniške planine“, rekel je govornik v sklepu, „tako trdno stoji vedno naša zvestoba in udanost na strani našega ljubljenege vladarja.“ Ganjeno je klicalo ljudstvo: „Slava Fran Josipu!“ po končanem govoru. A zdaj nas osupne nekaj čisto novega in to je mengeška cesarska himna, katero je nalašč za to slavnost zložil čast. gosp. Koblar, vglasbil pa za petje in godbo vodja našega glasbenega kluba g. c. kr. poštar Degischer. Kompozicija dela gospodu skladatelju vso čast, ker harmonija tako primerno izraža pomen besedi. Dobro sicer pojó pevci „Bralnega draštva“ mengeškega, a to pesen so peli izvrstno, in mengeška godba je že znana, a danes se je posebno odlikovala. Povzdignili so pa še slavnost kamniški „Liraši“, ki so se s svojimi zvonkimi glasovi in preciznim izvežbanjem našim ljudem močno prikupili. Vpletali so težke in umetne zборе pevske med posamezne točke programa. Mnogo bi še imel pisati o bogatem obdarjenji in obilnem pogoščenji šolske mladine, a iz raznih vzrokov naj skrcim opis.

Po čvrstem in primernem ogovoru na šolarje je g. krajni šolski nadzornik Mihael Staré pripel nova spominska trakova na šolsko zastavo. Pokazali so potem nekateri učenci in učenke svojo deklamacijsko spretnost in nato jih je nagovoril in jim darila razdelil g. c. kr. okrajni glavar, odlične navzoče dame so jih pa ljubeznjivo začele gostiti s pivom in raznimi jestvinami. Lehko si vsakdo misli, kako sta zavládala živahnost in veselje na mladih obrazkih. Tudi ta nežna bitja ne smejo pozabiti slavnostnega dneva! Kakor je mladini poslajeni pritiklej za zobe, tako je pri odraščeni priljubljena tombola in dobra postrežba po sosednjih gostilnah vzdržala veselost. Zdelo se je vsem, da je naglo nastopil mrak, a prinesel nam je poseben kras in čudo — umetni ogenj. Spretuo ga je zažigal g. Mih. Staré. V raznem žaru se spreminjajo hiše, vrsté se ognjena kolesa, švigajo plamenite strele in pokajo raketi. Za sklep je prihranjen ves čar. Zalesketajo se iz samega ognja sestavljene velike črke F. J. I. in spodaj 40, zgoraj pa cesarska krona. Kaj tacega še nikdar ni videl Mengeš. Navdušeno so zapeli med tem prizorom vsi slavljenci: „Bog ohrani, Bog obvari nam cesarja, Avstrijo!“

Da, sijajno se je zvršila slavnost mengeška in le eden čut navdaja ljudi, čut zadovoljnosti. Pokazali so Mengšani pri tej priliki svoj stari ponos, pokazali pa tudi, kako visoko vzvišen nad vsemi strastmi in strankami jim stoji presvetli vladar, ter da, če tudi že dlje časa med seboj po nepotrebnem razklani, v jednom so vsi jedini, namreč v ljubezni in udanosti do Nj. veličanstva. Lepo so izrazili to prepričanje v svoji himni, ki se glasi:

Mengeška cesarska himna.

Razlega se veselja glas
Po širni Avstriji;
Praznuje: mesto, trg in vas
In carstva národi.
Tud' mi cesarju vdani
Vsi kličemo Mengšani:
Naš cesar ljubljeni,
Fran Josip, naj živi!

Let dolgih štirideset lepó
In módro vlada nas,
Nam brani vero, dom krepkó,
Da srečni smo ves čas.
Zato cesarju vdani
Vsi kličemo Mengšani:
Naš cesar ljubljeni,
Fran Josip, naj živi!

Še mnogo let nam bódi Ti
Pokoja, sreče vir!

Damo pa radi srčno krí,
Če vrag bi krušil mir.
Cesarju vedno vdani
Vsi kličemo Mengšani:
Naš cesar ljubljeni,
Fran Josip, naj živi!

Dnevne novice.

(Nj. ekscelencija mil. knez in škof lavantinski) daroval je včeraj zlato sv. mašo. Kakor se nam brzojavno naznanja, bila je slovesnost sijajna. Stolna cerkev v Mariboru bila je polna visoke gospóde in priprostega ljudstva. Navzoči so bili: solnograški nadškof dr. Eder, knezoškofa ljubljanski in celovski, in 128 duhovnikov lavantinske vladikovine. Pridigoval je prevzvišeni zlatomašnik sam. — „Slov. Gospodar“ izšel je tem povodom v okrašeni obliki ter na prvi strani prinesel pesem, poklonjeno zlatomašniku. — Dne 1. avgusta poklonila se je zlatomašniku deputacija duhovščine ter izročila krasna darila: Zlat kelih, mašno knjigo in dve v zlato vezeni altarni blazinici. V imenu č. sester magdalenk v Studenicah poklonil je č. g. A. Hytrek dragoceno štolo, č. šolske sestre v Mariboru pregrinjalo višnjeve barve, vezeno v zlato za prižnico; č. oo. trapisti v Reichenburgu srebrno, pozlačeno škofovsko palico s smaragdí. — Na predvečer je godba pešpolka št. 47 priredila zlatomašniku serenado. Na Pohorji gorelo je mnogo kresov. — Zlatomašniku čestitali so presvetli cesar in drugi.

(Slovesna črna sv. maša) za pokojnega deželnega glavarja grofa Thurna bila je danes ob 10. uri v stolni cerkvi; daroval jo je prečast. gosp. kanonik in stolni župnik Križnar. Navzoči so bili: Gosp. deželni predsednik baron Winkler z mnogimi uradniki deželne vlade, deželni odbor z uradniki, predsednik deželnemu sodišču g. Kočevar, mestni župan g. Grasselli, mnogo častnikov in drugega občinstva.

(Katoliška družba) ima prihodnji torek (7. avg.) na Rožniku sv. mašo za društvenike zjutraj ob petih z navadnim darovanjem za uboge iz Vincencijeve družbe.

(Porcijunkola) praznovala se je v cerkvi č. oo. frančiškanov jako slovesno. Slovesno sv. mašo je daroval mil. g. prošt dr. Jarc. Nepredvidnim in neskrbnim romarjem pokrali so tatje po 1 gld., 3, 5, 16, 40 gld., akoravno so jih opominjali z lece in so mestni redarji strogo čuvali v cerkvi in pred cerkvijo.

(Premeščen) je iz Kranja v Ljubljano profesor g. Fran Gerdinič.

(„Sokolova“ petindvajsetletnica.) Za javno telovadbo določenih je osem častnih daril. Poleg častnega darila ljubljanskega mesta v znesku 200 gl. bode najdragocenejše ono narodnih dam ljubljanskih. G. E. Lah spisuje slavnostno knjižico, g. Fr. Gestrin pa je zložil za to priliko prolog in slavnostno kantato, katero bo komponoval gosp. A. Förster.

(Posojilnico) ustanovljajo rodoljubi za Mokronog in okolico s sedežem v Mokronogu. Osnovni shod je bil dne 29. m. m. pri g. Majcnu. Načelnništvo je sestavljeno iz gg.: C. kr. notar Fran Fišer, načelnik; namestnik Adolf Pfefferer, c. kr. sodnik; tajnik F. Kolšek, notarski koncipijent; preglednik Anton grof Barbo. Odborniki: gg. župnika Mih. Barbo in Janez Virant; Ferdo Dolar, župan šentruperski; Ivan Pleškovič, c. kr. poštar, in posestnika Fr. Penca in A. Majcen.

(Zlato sv. mašo) daroval bo dne 12. avgusta t. l. veleč. g. Alojzij Košir, župnik v Št. Rupertu.

(V učiteljski kurz na Grmu) so sprejeti naslednji gg. učitelji: Žebre Jakob v Planini pri Logateci; Pretnar Jakob v Srednji Vasi v Bohinji; Luznar Fran v Voklem pri Kranji; Cirman Anton v Poljanah; Levec Ivan v Mokronogu; Rodič Ivaa v Št. Jurji pod Kumom; Požar Anton v Radečah; Zavrl Valentin v Mehovem pri Rudolfovem; Šilc Pavel v Dragatuši; Janovski Josip v Višnji Gori; Vrbič Mihael v Sodražici; Krištof Karol v Mirnipeči; Ferlan Janez v Zalem Logu; Stiasny Ljudevit v Kamniku. Pouk se prične dne 6. avgusta in konča dne 29. avgusta.

(Ogenj) Dne 1. t. m. popoldne udarila je strela v Šmihelu, župnije hrenoviške, v gospodarsko poslopje, ki je zgorelo s spravljanim senom in orodjem. Uneli ste se in zgoreli tudi bližnji dve hiši in trije hlevi. V ognju je zgorelo šest prašičev. Posestniki so bili zavarovani.

(Imenovanja.) Veleč. g. J. Bohinc, dekan v Braslovčah, imenovan je konz. svetovalec; kn.-šk. duh. svetovalci pa so imenovani č. gg.: Jožef Hrzič, župnik na Sp. Polskavi; Anton Šlander, župnik v Sl. Gradci; Mih. Lendovšek, župnik v Makolah; Anton Dvoršak, župnik pri sv. Vidu.

(Trtno uš) zasledili so v Velikem in Malem Okiču na Štajerskem. Okuženi so vinogradi završke, sv. Barbare in leskovške župnije v Halozah.

(Ormoška čitalnica) priredi dné 12. avgusta svečanost povodom 40letnice cesarjeve.

(Pevsko društvo „Hajdrih“) na Proseku pripravljajo za nedeljo dne 5. t. m. veselico pod milim nebom s sodelovanjem tržaškega „Sokola“. Iz Trsta odide popoldne poseben vlak.

(Slavnostna knjiga) O priliki zlate maše prevzvišenega knezoškofa lavantinskega izšla je knjiga „Sv. Viktorin, škof ptujski, cerkveni pisatelj in mučenec“. Njegovo življenje in delovanje na podlagi najstarejših virov opisal dr. Mihael Napotnik. Dobiva se pri g. pisatelji na Dunaji po 1 gld. 50 kr. (1. Augustinerstrasse 7.)

(Nova knjiga.) „Cesar Franc Jožef I. 1848—1888. Na spomin štiridesetletnega vladanja Nj. veličanstva. Sestavil Ivan Tomšič, učitelj na c. kr. vadišnici v Ljubljani. (Z devetimi podobami.) — Na Dunaji, 1888. Natisnil in založil K. Rauch. 8°, 16 strani.“ — To je najnovejša jako lična knjižica, ki je ravno prišla na svetlo na Dunaji v Rauchovi tiskarni. Knjižica je pisana v lahkomernem slovenskem jeziku in je namenjena slovenski mladini v proslavo štiridesetletnega vladanja Nj. veličanstva presvetlega cesarja Franca Jožefa I. Da bi se ta knjižica v prav obilnem številu razdelila osobito mej šolsko mladino, nastavljena jej je prav nizka cena. 10 iztisov velja 1 gld., 25 iztisov 2 gld., 50 iztisov 3 gld. 50 kr., 100 iztisov 6 gld., 500 iztisov 30 gld., 1000 iztisov 50 gld. — Razven knjižice izdala je Rauchova tiskarna tudi še prav lično „Spomenico“ s podobo presvetlega cesarja in cesarice. Ta spomenica je posebno pripravna kot spomenik za take otroke, ki še čitati ne znajo. Cena spomenici je za vsakih 25 iztisov 50 kr., t. j. 2 kr. za iztisek. Vsa naročila, bodisi na knjižico ali pa na spomenico, pošiljajo naj se naravnost na Dunaj pod naslovom: Karl Rauch, Buchdruckerei Wien, V. Spengergasse 6.

(Duhovniške premembe v tržaški škofiji.) Veleč. g. Peter Martelanec, župnik pri sv. Antonu starem, imenovan je prosinodalnim izprašateljem in konz. svetovalec. Č. g. Mat. Rebolj dobil je župnijo v Truškah, č. g. Blaž Dekleva župnijsko oskrbnništvo v Bermu.

Raznoterosti.

— Dobrotljivost našega cesarja je obče znana. Nedavno mudil se je cesar Franc Jožef v Gasteinu, kamor je poprejšnja leta redno zahajal ranjki cesar Viljem. Letos izroči ondi uboga žena sledečo prošnjo: „Pred mnogimi leti vedril je ranjki nemški cesar ob hudi uri v moji koči, za kar mi je ukazal odšteti 50 goldinarjev. To svoto prejemale sem vsako leto, dokler je semkaj zahajal cesar, in je bila to glavica, ki je bila edini moj dohodek. Sedaj prosim klečé, Vaše cesarsko veličanstvo izvoli naj to dedščino po ranjkem cesarju prevzeti in mi namesto njega letos denar postlali.“ In kaj stori presvetli cesar? Naroči, naj se ženi odslej nadalje vsako leto izplača 50 goldinarjev miloščine na njegov račun.

— Zlato poroko je praznoval dné 25. pr. m. sivi angleški parlamentarec in bivši minister Gladstone. Njegovi čestilci so mu poklonili njegovo in njegove žene sliko, koje je izdelal slavni umetnik Holl.

Telegrami.

Dunaj, 3. avgusta. „Fremdenblat“: Narredba skupnega ministerstva proti anarhističnim težnjam opira se na postavni načrt, predložen državnemu zboru, ki pa ga ni rešil. Vlada izraža na podlagi izpovedbe najvišjega sodišča svoje prepričanje, da se dalje ustavijo prototna sodišča. Vlada bi bila v nasprotju s saboj, ko se ne bi poslužila ustanovne pravice, ter bo opravičila svojo naredbo v državnem zboru. Gledé na vsebino naredbe omejila se je vlada na najnujnejše. V primeri s postavo iz leta 1886 je vlada omejila veljavnost naredbe samó na nekatere sodne kraje in pa zločine, ki so se vzeli sodstvu prototnih sodišč, vrhu tega pa se je še po-

sebno določilo, da morajo biti tem hudodelstvom podlaga anarhistični nagibi.

London, 2. avgusta. Skoraj po celi Angliji so napravile nevihte in povodnji veliko škodo, po nekaterih krajih žetev popolnoma pokončale. Vzhodni del Londona, kjer prebivajo revnejši ljudje, je popolnoma pod vodo; revščina je velika.

London, 2. avgusta. Poročila iz Zanzibara slikajo položaj Emina paše kot jako nevaren. Vojaki njegovi so nezadovoljni, ker jim manjka živčaja. Mahdi ga je dné 4. aprila pozval, naj se vda in zapusti armado. To mora biti Emin paša, ki je prodril do Bahr-el-Gazelle, ne pa Stanley.

Zahvala.

Ko je pri sklepu letošnjega šolskega leta tukajšnja ljudska šola praznovala 40letnico vladanja našega presv. cesarja, darovali so šolski prijatelji za pogoščenje šolske mladine in darila 142 gld.

Za ta blagodušni dar se podpisana v svojem in v imenu šolske mladine vsem p. n. darovateljem najsrčneje zahvalujeta.

Jernej Čenčič,
vodja deklški šoli.

Valentin Zarnik,
vodja deški šoli.

V Kamniku, 31. julija 1888.

Umrlj so:

30. julija. Rihard Branchetta, trgovčev sin, 20 dni, Kongresni trg št. 7, Eclampsie. — Antonija Marn, zidarjeva hči, 4 leta, Hradskega vas št. 16, Scrophulosis.

31. julija. Franc Leben, krojaški učenec, 22 let, Opekar-ka cesta, jetika.

1. avgusta. Janez Glavič, tovarniškega slugesin, 11 $\frac{1}{2}$ leta, Dunajska cesta št. 27, Meningitis tuberculosis.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.		733.7	19.0	brezv.	del. obláč.	8.7
2. 2. u. pop.		731.1	23.6	sl. zap.	obláčno	dež
9. u. zveč.		730.5	15.9	sl. zap.	del. obláč.	

Obláčno, nevihta, zvečer ob 6. uri dež. Blisk na jugu, zapadu in vzhodu. Srednja temperatura 19.5°C, za 0.3° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

3. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 85 kr.
Sreberna " 5% " 100 " " 16%	82 " 50 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	111 " — "
Papirna renta, davka prosta	96 " 75 "
Akcije avstr.-ogerske banke	867 " — "
Kreditne akcije	314 " 20 "
London	123 " 35 "
Srebro	— " — "
Francoški napoleond.	9 " 75 $\frac{1}{2}$ "
Cesarski cekini	5 " 81 "
Nemške marke	60 " 26 "

Janez Dogan,

mizarski mojster v Ljubljani
na Dunajski cesti št. 15, (Medijatova hiša)

priporoča svojo dobro vrejeno zalogo raznovrstne

hišne oprave,

politovane in likane: altarne podstavke po 5 gld. 50 kr., divane, garniture, modroce na peresih po 10 gld., žimnate modroce po 20 gld., vozičke za otroke, okvire za svete in posvetne podobe, in sicer za 20 odstotkov ceneje, kakor drugod.

Tudi prevzema vsa mizarska in stavbena dela. Cenilnik s podobami zastoj in franko.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnečev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Frančiškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupece so oljnaté barve v ploščevinastih pušicah (Bleibüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.

Cenike na zahtevanje.

OTOMANE,

!!gld. 38 a.v.!!

(glej podobo), najbolj praktično, elegantno, moderno in priljubljeno tapecirano pohištveno orodje, preoblečeno z modernim in močnim blagom in popol-

no pozameritijo, to je s čopi in dolgimi franžami iz blaga, izdeluje po — 38 gold. a. v. — zajamčeno dobro in solidno narejene

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Šelenburgove ulice št. 4,

Uzorec blaga resnim kupeem franko na razpolago. Vsa v mojo stroko spadajoča dela v mestu in na deželi izvršujem najceneje. — Modroce na peresih (Federmadrazten) 10 gl. in višje. — Preč. duhovščini priporočam kot specialiteto: altarne preproge.

Ceniki s podobami zastoj in franko na zahtevanje.

Jako zanimiva novost.

Ravnokar je izišla knjižica pod naslovom:

„Sebastian Brunner“.

Ein Lebensbild, zugleich ein Stück Zeit und Kirchengeschichte.

Festgabe zur Secundizfeier

des Dr. Sebastian Brunner

von

Monsignor Dr. Joseph Scheicher.

Oblika 8° 22 pol, z najnovejšo sliko dr. Sebastiana Brunnerja. Cena 1 gld. 20 kr., po pošti 1 gld. 30 kr.

Msgr. dr. Scheicher, slavnoznani pisatelj na cerkvenem polji, izliva v tem životopisu polnost svoje obilne skušnje in najpopolnše zvedenosti v cerkvenih in političnih zadevah, opisuje v jedrnatem jeziku pogubne napake in hibe jospinske dōbe, riše izvrstni značaj Brunnerjev v tako zares velikanskih potezah, da čitatelj, ki je poprej na tihem čislal zlatomašnika Brunnerja, začne po tem berilu ga občudovati. Tu se nam predstavlja po sovražnikih tolikokrat s trupom in žolčem onečasten, a vedno zvesto za resnico, prostost in pravico z junaškim pogumom se boreči junak Brunner v tako prijetni in poučni besedi, da je — v najboljšem pomenu besede — res pravi vžitek, prebirati to zanimljivo opisovanje resničnih dogodkov.

Ne samo za duhovnike, marveč tudi za vsakega izobraženega človeka je ta životopis kaj prijetno čitanje. Duhovnikom pa je tudi neprecenljiv svetovalec, kojega opomine radi in z veseljem poslušajo in spolnujejo.

Leo Woerl,

Wien, I., Spiegelgasse 12.

Dobiva se tudi v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani.